

γον ἦν πέραν τῶν δυνάμεων μου, βουλόμενος ὁμως τοῖς
ικανοτέροις ἐμοῦ καὶ σοφωτέροις Πατριώταις ἀφορμῇ
δοῦναι, ἵνα φιλοπονήσωσιν ὠφελιμότερα ἄλλα καὶ ἐντε-
λέστερα πρὸς φωτισμὸν τῆς φίλης ἡμῶν Πατρίδος, ἥδη,
ὅτε πᾶν ἔθνος γειτονικὸν τρέχει γιγαντιαίοις βήμασι
πρὸς βελτίωσιν, ἀλλ' ἱκανὸν πρὸς ἀναπλήρωσιν ὅπως οὖν
τῆς ἐνεστάσης ἑλλείψεως.

Ταύτην οὖν τὴν βίβλον, ὡς ἀφορῶσαν τὸ κοινὸν
τῆς Πατρίδος ὄφελος, ἐτόλμησα ἀναθεῖναι δικαίως Σοὶ
τῷ εὐεργέτῃ αὐτῆς. Σὺ γὰρ ἀεννάως καὶ τὴν Πατρί-
δα κοινῶς ὠφελεῖς καὶ ἕνα ἕκαστον τῶν τέκνων αὐτῆς
ἐν τῇ ἀλλοδαπεῖ προθύμως προστατεύεις.

„Αἰ γὰρ Ζεῦ πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλοῦ
Τοιοί μοι δέκα εἶψαν νῆες . . .“

Δέξαι οὖν, φιλογενέστατε καὶ φιλόπατρι Ἄνερ, εὐ-
μενῶς ταύτην, ὡς τεκμήριον τῆς βαθείας εὐγνωμοσύνης